

Veverčák byl veverčí sameček a patřil Dvanáctce. Ve skutečnosti to však byla Sedmička, kdo ho našel jako mládě vypadlé z hnízda. Ale místo aby si ho nechala, dala ho jí, což Dvanáctka stále nemohla pochopit.

„Vlastě ani nevím,“ pokrčila lhostejně rameny. „Však ho znáš, přijde si a zase zmizí, jak ho napadne.“ Kousla se do jazyka, aby neřekla víc.

Sedmička přikývla a neohrabaně vytáhla z pochvy meč. Dvanáctka hmátla za ramena a uchopila rukojeti svých dvou seker. S nimi jí do rukou náhle vjela jistota. Zlehka vyskočila na dva nejbližší kůly.

„Začneme?“ zeptala se.

Sedmička zkusmo poskočila mezi kůly a se smíchem odfrkla. „Nejsou trochu rozviklaný?“

„O to přece jde,“ odsekla Dvanáctka. Nemohla se ubránit ostrému tónu. „Tak můžeme?“

Nad cvičišťem se rozléhal halasný smích, překvapená vyjeknutí a řinčení oceli. Dvanáctce ale pokaždé stačilo jen mávnout sekerou a druhá dívka hned spustila zbraň nebo z kůlů spadla. Nakonec tedy cvičila sama, zatímco Sedmička seděla a sledovala ji.

Otočka, úder, přikrčit, vykrýt, výpad, ukročit. Dvanáctka cvičila sestavu čím dál rychleji, až se její sekery míhaly vzduchem jako rozmazané třpytivé šmouhy. Pod kožešinami cítila nesnesitelné horko, ale plynulý proud pohybů nepřerušila. Naopak – vše brala jako výzvu a vychutnávala si, jak skvěle drží na vratkých kůlech rovnováhu.

„He-hele!“ vykřikla znenadání Sedmička. Vzápětí se ozvalo vyjeknutí a zadunění.

Dvanáctka se prudce otočila a spatřila tmavovlasého hochu nataženého na zemi. Vyplivoval z pusy špinavý sníh a ve tváři